

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 28 maja 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi stwierdził, że spadek po K. K. (1), synu H. i B. zmarłym w dniu 28 listopada 2012 roku w Ł., ostatnio zamieszkałym w Ł., na podstawie ustawy nabył syn K. K. (2) (syn K. i I.) w całości.

Apelację od powyższego postanowienia wywiódł wnioskodawca K. K. (2), zarzucając mu:

- naruszenie art. 1015 § 1 k.c. w związku z art. 1019 § 1 k.c. i art. 84 § 2 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że spadkobierca przyjął przedmiotowy spadek wprost;
- naruszenie prawa procesowego poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz sprzeczność poczynionych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Jednocześnie skarżący złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia złożonego przez niego przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu 28 maja 2013 roku w niniejszej sprawie, treścią którego było przyjęcie spadku po K. K. (1), zmarłym 28 listopada 2012 roku w Ł. i tam ostatnio zamieszkałym na podstawie ustawy wprost, a także wniósł o zatwierdzenie przez Sąd powyższego oświadczenia i oświadczył, że spadek po K. K. (1) zmarłym 28 listopada 2012 roku w Ł. i tam ostatnio stale zamieszkałym na podstawie ustawy przyjmując z dobrodziejstwem inwentarza.

W konkluzji apelacji wnioskodawca sformułował wniosek o zmianę zaskarżonego postanowienia i stwierdzenie, że spadek po zmarłym K. K. (1), synu H. i B., zmarłym w dniu 28 listopada 2012 roku w Ł., ostatnio zamieszkałym w Ł. na podstawie ustawy nabył syn K. K. (2) z dobrodziejstwem inwentarza.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu.

Wywiedzione przez skarżącego zarzuty choć formułowane w odniesieniu do przepisów zarówno prawa materialnego jak i procesowego, w istocie kwestionują rozstrzygnięcie Sądu o nabyciu spadku po K. K. (1) wprost, w sytuacji gdy wnioskodawca domaga się stwierdzenia, iż nabył spadek z dobrodziejstwem inwentarza.

Ustosunkowując się do tak sformułowanego stanowiska apelacji, wyrazić należy przekonanie, iż podlega ona odrzuceniu, a to z dwóch powodów wymagających odrębnego omówienia.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, iż sentencja zaskarżonego postanowienia nie zawiera w ogóle rozstrzygnięcia co do sposobu nabycia spadku.

Sąd Rejonowy nie zawarł jakiegokolwiek wzmianki o tym, czy spadek został przez spadkobiercę przyjęty wprost, czy z dobrodziejstwem inwentarza. Powyższe przesądza o niedopuszczalności apelacji w tym zakresie ze względu na brak substratu zaskarżenia. Oceny tej nie zmienia okoliczność, iż w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd I instancji zawarł rozważania dotyczące omawianej kwestii, gdyż o treści orzeczenia decyduje nie jego uzasadnienie, lecz wyłącznie sentencja.

Niezależnie od powyższego, istnieje jeszcze dalsza przyczyna niedopuszczalności niniejszej apelacji.

Nie budzi wątpliwości, że poza kognicją sądu w postępowania o stwierdzenie nabycia spadku leży kwestia sposobu nabycia spadku. Trafnie podniósł Sąd Najwyższy m.in. w uchwale z dnia 13 października 2010 roku w sprawie III CZP 64/10 (publ. Biul. SN 2010/10/6), że zakres kognicji Sądu w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku wyznaczają

art. 670 i 677 k.p.c., a wynika z nich, że Sąd musi z urzędu zbadać kto i z jakiego tytułu jest spadkobiercą i wymienić w orzeczeniu wszystkich spadkobierców oraz ich udziały.

Zamieszczenie, bądź nie wzmianki o sposobie przyjęcia spadku nie można zatem traktować jako rozstrzygnięcia co do istoty sprawy. W konsekwencji, zawarcie w postanowieniu o stwierdzeniu nabycia spadku wzmianki co do sposobu przyjęcia spadku nie jest ani potrzebne, ani uzasadnione celem omawianego postępowania spadkowego. Z punktu widzenia wierzycieli nie ma prawnego znaczenia okoliczność, że w postanowieniu Sąd dokonał takiej wzmianki bądź też jej zaniechał. Wzmianka nie przesądza definitywnie kwestii odpowiedzialności spadkobiercy z tytułu długu spadkowego. I odwrotnie, brak wzmianki nie szkodzi uprawnieniom wierzyciela. W razie natomiast sporu kwestię związaną z zakresem odpowiedzialności za długi spadkowe zarówno dłużnicy, jak i wierzyciele muszą rozwiązywać w drodze innych postępowań sądowych, np. w procesie z powództwa wytoczonego przez wierzyciela spadkowego z tytułu odpowiedzialności spadkobiercy za długi spadkowe.

Z przedstawionych powodów, na podstawie art. 373 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. uznając, iż wszyscy uczestnicy postępowania byli w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania, a ich interesy były wspólne, gdyż zmierzały do określenia porządku dziedziczenia po spadkodawcy.